

ויקרא

(א) פי' רבינו מהר"י ז"ל כפי' דשני פתחים הם אדני אלהים ונע"ש רב פרישה ח"ח ויש לרמוז שאלו שיערים ראשונים שיערים תרתי שער רמו לשם אדני כי במילואו הוא תרע"א ושער ב' רמזו בס"ת גי' אלהים ודו"ק מא"יין :

עליה וציה אשתלים פולחנה לקב"ה . כהגא קאים עליה וכוון מילין צדוותא ברעותא ליחדא שמא קדישא כדקא יאות וליוחי בשיר . כדן כתיב דעו כי יי' הוא אלהים . דא הוא קרבן לקרבא רחמי בדינא ומחבסם כלא . השתא דלא אשתכח קרבנא מאן דחטי קמי מאריה ותב לגביה ודאי במרירו דנפשא בעליבו בצביה ברוח תבירא היאך חוקים שמחה ורננה הא לא אשתכחו גביה . אלא הכי חוקמוה דתושבתן דמאריה וחדוותא דאורייתא ורננה דאורייתא דא הוא שמחה ורננה והא תנין ולא מסוך עלצבות וכו' דלא יקום בר נש קמי מאריה בעליבו והא לא יכיל ומאי תקנטיה . אלא רזא דמלה הא תנין לעולם יכנס אדם שיטור שני פתחים וכו' ויללי ללותיה . דא הא דכתיב (משלי ה) לשמור מזוזות פתחי שני פתחים ס"ד אלא אימא שיטור שני פתחים כאן רמו למה שאמר דוד (תהלים נד) שאלו (ה) שיערים ראשונים חינו מעון ומכון דאינון גו לגו שירותא דדרגין חסד ופחד ואינון פתחין דעלמא . על דא אלטריך בר נש דיתכוין בללותיה לקבל קדש קודשין דאינון שמא קדישא ויללי ללותיה והגהו אלין שיטור ב' פתחין ב' כתרין . ואית דמאני הכי שמחה דא כנסת ישראל ושמחה הא חוקמוה כדכתיב (ישעיה נה) כי בשמחה תלצו וגו' . וזמנין ישראל לנפקא מן גלותא בהאי שמחה ומאן חיהי כנסת ישראל . ועל דא עבדו את יי' בשמחה כמה דכתיב (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן אל הקדש וכלא חד . באו לפניו ברננה דא שלימו דילה דשמחה בלב ורננה צפה ודא הוא שלימו יתיר ושלימו דהאי שמחה הא אשתמודעא והא ידיעא ודא הוא תקונא דבר נש לקמיה מאריה כדן דעו כי יי' הוא אלהים . וכלא צמד מלה איתיה דבעי לבתר ליחדא שמא קדישא כדקא יאות ולקשרא דא ברא למהוי כלא חד ודא הוא פולחנה דקב"ה . אמרו ליה רבי אחא ור' אבא ודאי הכי הוא . זכאה חולקהון לדריקייא דמשדלי באורייתא וידעי ארחוי דקב"ה . קמו ואזלו אבתריה דרבי אבא ג' מילין . פתח רבי אבא (הקדמה יא) ואמר (תהלים ה) ואני ברוב חסדך אבא ביתך הכי חוקמוה דלא לבעי ליה לצר נש למיעל לבי כנישתא אלא אי אימלך בקדמיתא באברהם ויחק ויעקב בגין דאינון תקינו ללותא לקמי דקב"ה ה"ד ואני ברוב חסדך אבא ביתך . אבא ביתך דא אברהם אשתחיה אל היכל קדשך דא יחק ביראתך דא יעקב . (ס"א) ואני ברוב חסדך דא אברהם . אבא ביתך דא יעקב . אשתחיה אל היכל קדשך ביראתך דא יחק) ובעא לאכללא לון ברישא ויעול לבי כנישתא ויללי ללותיה כדן כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר :

[דף ג עמוד י"ב ד"ק]

אם עולה קרעט מן הבקר . אמר רבי יוסי מאי שנא מן הבקר לעולה ומן האלן לעולה ומן העוף לעולה אי כלא חד בגין מה שנייא דא מן דא דהא מן כלא אשתעביד חד מלה . אלא מאן דאדבק ידיה לדא מקריב מן הבקר . ואי לא יכיל מן האלן . ואי לא יכיל מן העוף . דהא כתיב (ויקרא יד) ואם דל הוא ואין ידו משגת דהא קב"ה לא אטרח עליה דבר נש יתיר במלה דלא יכיל . אמר רבי אלעזר כמה דהוה חטאה הכי הוה מקריב עתירא דזמנין דלביה גם ציה הוה מקריב תורא בגין דלביה חשיב יתיר למחטי קמי מאריה . ציטני מקריב מן האלן בגין דרעותיה לאו גם ציה כל כך למחטי . מסכנא דלביה לא גם ציה רעותיה נמוך מכלא מקריב מההוא קליל מכלא . ואשתמודען קרביהון דכלהו כל חד וחד בלתודייהו וקב"ה דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה . רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אצוהי אמר ליה הא תנין דעל ג' חושי עלמא רעב בא לעולם וכלהו חושי לא משתכחי אלא בעתירי בגין דלבייהו גם צהו ולא משתכחי במסכני מה דינא הוא

סדר תפלה.

1) קודם שיכנס לכהכ"נ ישמע מעט בעזרת כהכ"נ ויאמר: בעצרת חמן מין ריח וינגחגע חיינכריטט, ספריכט חמן: **ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך:**

2) ויכנס נחת ויבא ויאמר: רמן געהט חמן מיט חנסטמך היניין חונד ספריכט: **בבית אלהים גדולך ברגש:**

3) כשיכנס לכהכ"נ יאמר: נמך דעט חיינכריטט מין ריח וינגחגע ספריכט חמן: **מהיטבו אהלך יעקב משכנתך ישראל: ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך: יי אהבתי מעון ביתך ומקום משכן בבורך: ואני אשתתחה ואברעה אברכה לפניי עשוי: ואני תפלתילך יי עת רצון אלהים ברכיחסדך ענני באמת ישעך:**

4) קודם תפלת שחרית נוהגים לוטר זה: ספר דעט חרענגעבעט ספאעט חמן ספאגענרע: לו ספרעכען: **אני קראתיך בירתי עני אל הטאונך לי שמע אמרתי: אני בצדק אהיה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך: ואני עליך בטחתי יי אמרתי אלהי אמתה: שמע קול תחנוני בשועי אליך בנשאי ידי אל דביר קדשך: יי אלהי שועתי אליך ותפאני: אליך יי אקרא ואל אדני אתחנן: האירה פניך על עבדך**

י כ י ן ל ש ן .

ואני ברב, תהלים ה', ח'. ומוזכר נס' כל בו סמן פ"ו גם נחנודרהס הלכות נרכות שער ח' וז"ל כהכנס לכהכ"נ חומר ואני ברב חסדך אבוא ביתך וגו' וכשילח חומר ה' נחני כלדקתך וגו' עכ"ל גם הוזהר פ' בראשית עמוד ל"ו ופ' ויקרא עמוד י"ב טעוהו לוטר כהכנסתו לכהכ"נ.

בבית אלהים, שם כ"ה, ע"ו. ופירוש ברגש בהתחננות הטון עם, כי ברב עם הדרת מלך, וכמו שאמר בטקום חזר חזק עם על בית אלהים נקול רנה ותודה העון חוגג (פ"ט, ה'); ויש מפרשים ברגש, נחישות ופחד, ויהיה על' רגזו ואל תשעו בהתחלף זין וזין.

מה טוב, נדבר כ"ד, כ'. ויטעם נס' רב עשר גאון לחטרו כשיכנס לכהכ"נ. וכנסדרין ק"ה, ע"כ נדרש אהלך על נתי כנסיות. ה' אהבתי, תהלים כ"ו, ח'. ואני אשתתחה, ע"פ תהלים ל"ב, ו', בהסנת ל' רנים לל' יחיד, ובטקום שכתוב שם באו חומר כאן ואני. אברכה, גם הוא ל' כריעת על' ויברך הגמלים (בראשית כ"ד, י"ח) מענין קדש. ואני הפלתי, תהלים פ"ט, י"ד. עת רצון, ואמרו חז"ל בברכות ח' אישתי עת רצון, נאעם שהכבוד מתפללין.

אני קראתיך, תהלים י"ז, ו'. ופירוש שפירקום הטקונאים הללו לחטרו קודם תפלת שחרית דוקא ולא נשאר תפלות. אני בצדק, תהלים י"ז, ע"ו. ואני עליך, שם כ"ה, ע"ו. שמע קול, שם כ"ה, ז'. ה' אלהי, שם ל', ג'. אליך ה', ל', ע'. והשם השני שנשאוק זה כחוב נל' חזנות ע"פ הטעם כי הוא חד טן קל"ד ודלון וכן הוא בכל פסוקים פדויקים כ"י. וכתב הגאון הר' שמואל בן חפני הספרש שיש בין חזני' נח"לף דל"ת ובין יו"ד ס"ח וי"ו ס"ח הוא כשתהיה כוונת חוטרו שהיא חזון הננראים ואינו מדבר כנגד עלטו או יכתב יו"ד ס"ח, וכשתהיה כוונת חוטרו כנגד עלטו שחטרו חזוני וגבירי ורצוני או יכתב נח"לף דל"ת כדון כל הדברים שמדבר האדם כנגד עלטו שיש בסופם יו"ד, והראיה על זה שאמר הנניא העירש והקילה לשפטי חלסי ואדני לרובני (תהלים ל"ה, כ"ג), פירושו חלסי ורצוני, וכן חוטרו חליך ה' חקרא ואל אדני אתחנן. הראשון כיו"ד ס"ח והשני חל"ף דכ"ת, ירבה לוטר שאני קורא חליך לשני עיניים נעבור שאתה חזון כל הננראים ונעבור שאתה חלסי נעלמי וכבר הטנת חליהם נכלל חלסי נפרט עכ"ל. האירה, שם ל"ח,

(23)

הושיעני בחסדך: ⁽¹⁵⁾ כי לך יי הוֹחֵלְתִי אֶתְּהָ תַעֲנֶה אֲדַנִּי אֱלֹהֵי: ⁽¹⁶⁾ שְׁמַעְהָ תִפְלֹתֵי
 יי וְשׁוֹעֲתֵי הַאֲזִינָה אֶל־דְּמַעְתֵּי אֶל־תַּחֲרֹשׁ: ⁽¹⁷⁾ שְׁמַע־יְי וְחַנּוּנֵי יי הִיָּה עֹזֵר לִי:
 שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יי גִּלְךָ: ⁽¹⁸⁾ שֵׁשׁ אָנֹכִי עַל־
 אֲמַרְתָּךְ בְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: ⁽¹⁹⁾ הִקְשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי בִי אֱלֹהֵי אֶתְפַּלֵּל:
 יי בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקָר אֶעֱרָךְ לְךָ וְאַצְפֶּה: ⁽²⁰⁾ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל
 הַט־אֲזַנְךָ לִי שְׁמַע אֲמַרְתִּי: ⁽²¹⁾ רַגְלֵי עֲמֹדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהָלִים אֲבַרְךָ יי:

נקמה לר' שלמה בן גנירוב. ב' תנועות ויתד וכו' תנועות.

שָׁחַר אֲבִקְשָׁךְ. צוּרֵי וּמְשַׁגְּבֵי. אֶעֱרָךְ לְפָנֶיךָ שְׁחָרֵי וְגַם־עַרְבֵי:
 לְפָנֵי גִדְלָתְךָ אֶעֱמֹד וְאַבְהִיל. כִּי־עֵינֶיךָ תִּרְאֶה כָּל־מַחְשְׁבוֹת לְבִי:
 מִהֲיָה אֲשֶׁר יוּכַל הַלֵּב וְהַלְשׁוֹן לַעֲשׂוֹת, וּמִהֲבָחֵי רוּחֵי בְּתוֹךְ קִרְבֵּי:
 הִנֵּה לְךָ תֵּיטֵב וּמֵרַת אֲנוּשׁ, עַל־כֵּן אוֹרְךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה נִשְׁמַת אֱלֹהֵי בִי:

נקמה לר' חיים.

חֲשִׁיתִי וְלֹא הִתְמַהֲמַחְתִּי בְּתַנּוּמוֹת, וְלִבִּית אֵל הִנֵּה קָמַתִי בְּזַמְמוֹת.
 לְפָנָיו פִּי פָצִיתִי, לוֹ בִּי קוּהָ קוּיִתִּי יי:
 יִרְאֶה רַעַד וְאִימָה יָבֹוא בִּי, נִפְלָה עָלַי תִּרְדְּמָה בְּחוּבִי,
 אֵךְ בְּמוֹ פִי אֶתְחַנֵּן לְאֵל, אוֹלֵי יַחֲנֹן יי:
 יִהְיֶה יוֹדֵעַ מִסְתָּרֵי שְׁמַרְנִי, מֵאֲזִין כָּל־אֲמָרֵי עַנְנֵי,
 מִחֲטָאֵי טַהֲרֵנִי, לְךָ אָנֹכִי רַפְאֵלִי יי:
 מִהֲבַצֵּעַ בִּי אֶתְנַפֵּל נִגְהָךְ, אִם אוֹסִיף צוּר לְחַלֵּל אֲמַרְיָךְ,
 הַעֲלֵה מִרְפָּא לְצִירֵי, זְכַרְנִי וּפְקַדְנִי יי:

י"ז. כי לך, ל"ח, ט"ז. שמערה, טס ל"ט, י"ג. ותנת שפעה סמי"ס בקטן חצוף ככ"י ינטטר עליו, לית
 קטן חצוף, וכן הניחו שפרחון נספרו נשער החלוף גם כר"ט נקדן נס' דרכי הנקוד. שמע ה', טס ל', י"ח.
 שיר המעלות, טס קכ"ב, ח'. שש אנכי, קי"ט, קס"ב. הקשיבה, טס ה', ג'. ה' בקר, ה', ד'. רגלי
 עמדה, כ"ו י"ב. ותנת פשישור כני"ת נרגס, וכן כל פס אחר יה"ח דגוס לפי הקדמון בן בלעס ואלה דבריו
 נס' טעמי סתקרא כל טקוס שחסיב כני"ת כראש תנה ותחמיה שגח והאות הסניה לה פ"ח או טי"ס,
 יכועל טס חק יה"ח וכו' וחס יהיה טלך (ר"ל תנועה) תחת כני"ת כראש תנה יתקיים בו תנאי יהוא;
 וכעקבותיו הלך כר"ט הנקדן, גם ר' יוסף קטחי נס' הוכרזו אטר בן וסטעים עוד סענין כאטרו וז"ל בן חס
 חית כראשנה כני"ת כנחא וחחריה טי"ס כני"ת דגוסס כמי כי פסקלי. והקורא חיתה רפוייה חין רוח בעלי
 לשון סעדקקוס נוחה סיטנו, סהרי כני"ת רפוייה דוסה להכרת וי"ו עכ"ל וכן כעקרא כ"י טענת כ"ד כולם
 דגוסים על כוכן ורחס גם נס' לוהר סמינה תינת סדגס סמן כ"ח, ונשערי תכלה סמן י'.

ברישיה וציצית בלבושיה ואומר אשתחיה אל היכל קדשך ביראתך. קוב"ה אומר אן הוא מוראו הא סהיד סהדווא דשיקרא עכ"ל. לכן בימים הראשונים שהיו לובשים בביתם טלית ותפילין ובהליכתם על מפתן פתח בהכ"נ היו אומרים את הפסוק ואני ברוב חסדך קודם שאומרים בבהכנ"ס פסוק מה טובו. אבל אנחנו לובשים בבהכנ"ס טו"ת ואח"כ אומרים הפסוקים הללו (ולכן סדר תחלה הלכות ציצית ותפילין קודם מה טובו) א"כ צריך להקדים את הפסוק מה טובו שכתוב בתורה לפסוקי נביאים וכתובים (ר"ה דף ל"ב ע"א מסכת סופרים פי"ח) וזהו שאומרים אח"כ הפסוקים מן תהלים בתולע"י כתוב מה טובו אוהליך יעקב דא יעקב מסתמא הי' כן הגירסא בזוהר שלפניו ולכן הי' אומר הפסוק מה טובו כנגד יעקב אחר ואני ברוב חסדך שהוא כנגד אברהם ויצחק אבל לפנינו (זוהר ויקרא דף ח' ע"ב וכן הוא במגלה עמוקות אופן רל"ט הובא בילקוט חדש ערך אבות ואמהות סימן מ"ח) הגירסא שכל השלשה אבות נרמזו בפסוק ואני ברוב חסדך (ועיין בהפסק של ר"י דלטאש שבהתחלת הזוהר שלפני התולע"י לא הי' עדיין ספרי הזוהר בדפוס).

הגם שיש אומרים (הובא באל"י רבה) שלא לומר את הפסוק מה טובו מפני שאמרו בלעם לקללה (עיין זוהר בלק רי"א סע"ב שכל מי שרוצה ליתן עין הרע משבח הדבר ולכן אמר מה טובו לזרוק עין הרע) אבל אנחנו סומכין על הא דאמר ר' אבא בר כהנא (סנהדרין דף ק"ה ע"ב) שכולם חזרו לקללה חוץ מבתי כנסיות ובתי מדרשות היינו פסוק מה טובו כדאיתא בגמרא ועיין זוהר בלק רי"ב ע"א.

מה שכתבו המקובלים לומר את הפסוק ואני ברוב חסדך על מפתן הפתח י"ל שהוא עפ"י מ"ש בספר קרניים (מאמר יו"ד סעיף יו"ד וסעיף ט"ז) הפתחים רמז דוד אל היכל קדשך וקבלה מרב הונא כו' וכתוב שם בדו

יחיד המתפלל לעצמו שלא ישאר חסרון לא יוכל להמנות יש לנהוג כהגדולים הנ"ל שיחזור אני ה' אלהיכם. יש סדורים שה' מדפיסים השמיטו מכאן דיני הפסק בין פרק לפרק ודיני ק"ש והעמידום על מקומם בק"ש ותפלה אבל באמת מובן שאדמו"ר סדרם כאן קודם התחלת התפלה במכוון שלא לבלבל דעת המתפללים. ואין לשנות הסדר. בסדור האריז"ל בסוף הק"ש התיבות אני ה' אלהיכם אמת תיבת אמת סמוכה לתיבות שלפניה באותיות גדולות שוות כמו כל הק"ש. ואח"כ מתחלת טופס הברכה של אחר ק"ש ה' אלהיכם אמת ואמונה כל זאת כו'. וכן מורה לשון אדמו"ר חזון ואומר ה' אלהיכם אמת.

פרק ג

מה טובו עד הודו

(א) נכון לומר כו' הריני מקבל עלי כו' (פע"ח שער עולם העשי' פרק א' ילקוט חדש ערך תשובה סימן קכ"א בשם ספר הכוונות).

(ב) בסדור הראשון שנדפס בשקלאוו. נדפס אחר ברכות השחר ציון „בבואו לבהכנ"ס יאמר זה" פסוקי מה טובו, ואח"כ הלכות ציצית ותפילין, ואח"כ אדון עולם, אבל בסדורים שנדפסו אח"כ בקאפוסט תיקן אדמו"ר והשמיט הציון בבואו לבהכנ"ס כו' (מטעם שיתבאר) וגם שנה סדרם וכצ"ל הסדר: מודה אני. סדר הנטילה. ברכות השחר. הקדמה. הלכות ציצית ותפילין. דיני הפסק בין פרק לפרק. בק"ש יש רמ"ה תיבות. הריני מקבל עלי. מה טובו. אדון עולם.

(ג) מה טובו ואני ברוב חסדיך. ואני תפילתי. בכל הסדורים מהמקובלים

סדר הפסוקים ואני ברוב חסדיך. מה טובו. ואני תפילתי. ואדמו"ר התחיל מה טובו. ונראה הטעם משום דאיתא בזוהר (ואתחנן רס"ה ע"א והובא בב"י או"ח סימן כ"ה) ומאן דיעול קמי' לבי כנישתא כד נפיק מתרע"י ולא תפילין

(ו"א) [אצל] גי' יר"ד ד"ז יסוד אמר יר"ד ד"ז יסוד אצח
שצמחו ק"ר לש"ך יצמך, וגם יכוין להמשיך לאמא אור ממומח
סמימח. פ"זכות יצחק שצ"עקד על ג"י מז"ב
פ"דלש"ה. פ"ר"ת"ך יעקב קרע שכן פ"זכות יצ"ב דעמ
המוזוגם:

אחר כך יאמר מה שובנו:

מה פכו אה"ל"ך יעקב מישפ"ת"ך יש"א

מה הוא הניק' המצמח עם ז"א סוצו סוצו ר' והנה הוונע של
שחר הוא יעקב, גם יש זיווג למה וישראל זהו משכנמ"ך ישראל:
ואני תפלת, לך יהודה יסוד עמיק יצ"ת ר"צו
אלהים פרב הס"ך עג"י פ"אמת יש"ע:
הנה רעול דרעוין אמוג"י צלמח"ה דלמח"ה וממוג"ה צעמ מפלח
הצצור זהו כוונת אמיר"ת עם ר"צו לעורר ר"צו העל"ן.

ואח"כ יכנס לצימ הכנסת ויכוין כי כנס"ת גי' י פעמ"ס יר"ד

ד"ד ו"ד ד"ד כי צה"כ היא השכינה והיא נעשית
כנס', לצימ וועד וכנומ"ח לג' שמו"ת ע"צ ס"ג מ"ה העלוו"ס, וס
צ"ן הוא צמלכות ויש צה"ס י ספיר"ת לכך הם י פעמ"ס צ"ן ו"פ
צ"ן עם י כוללים גי' כנס"ס:

קודם שיכנס יכוין אב"ג יד"ץ שצמסד כולל כולל, ואר"ך לכוין
ככל יום לכל הש"ס ההוא ול"ח שגוצר ציומו ח"ה מכוין ככל
מפל"ת של היום, יום א' צ"א שצ"ו, יום ב' צ"ב שצ"ו, יום ג' צ"ג שצ"ו
יום ד' צ"ד שצ"ו, יום ה' צ"ה שצ"ו, יום ו' צ"ו שצ"ו.
צצמ יש"ך יר"ד צ"ד כולל כולל:

5

ואס"כ יטול ר"ס"ת מהצ"ת ויאמר:
ר"ב"ו ג' עול"ס פ"זכות א"ל"ת א"ל"ת א"ל"ת א"ל"ת יעקב
פ"אמי ל"הפ"ל פ"ח"ת ל"ק"ך וצ"ח"ת פ"ע"ל פ"ע"ל
פ"ע"ל פ"ח"ת וצ"ח"ת וצ"ח"ת פ"ע"ל וצ"ח"ת
ל"ח"ת פ"ח"ת ל"ח"ת:

ושבו לומר פסוק זה קודם הכניסה:

פ"ח אלהים ג"ה"ך פ"ג"ש ר"מ גי' יר"ד ד"ד

ו"ד ד"ד וג' ימ"ר"ס כלי לעשות ג' מוח"ן מצ"ד לניק'
הק"ר צ"ן מנה"י ד"א. גם צרנג ע"ה גי' אב"ג יד"ץ הוא
ש"ס המסד וצמסדו הגדול ימ' אנו נכנסין לצה"כ האל ימ' ולא נע"ד
לאן הוא נכנס לכך אל נכנס לצה"כ פמ"ח"כ כמי שאין לו מורה
ופסד אלא צמינה והכנעה לפני האל ימ' ח"ה מועיל מאוד להשגה
ולשלמות האדם, וממז"ן מעט קודם שחכנס כלי לכוין
צמורה ופסד הש"י:

קודם שתכנס לכה"כ יאמר פסוק זה וצ"ך למלך באבה:

ואני פרב הס"ך (אצ"ג ימ"ך, אצ"ה"ס מסד עמיק)

אב"ג ית"ך פ"זכות אב"ג"ת הנק"א

ח"סד. אצ"ה לעורר מ"ן שממ"סד ע"י מ"י נשמ"ך שהיא מור צימך
צ"מ היכל ניק' קדשך שהוא ז"א הנק"ר קדש, ויכוין כי צר"ת מסד"ך
הוא מסד עליון אשר אכן צריכ"ן אל"י ממ"ד וצפר"ט לכנס צהיכל
המלך להפיק שאלומ"ו כמ"ה המסד והוא המסד הגדול שצ"ה מסד"ס
יומ"ה דכול"ה הוא אצ"ג ימ"ך הוא צר"ת מסד"ך, גם יכוין למסד
דעמיק. **א"ש"ת"ד"ו"ד גי' י פעמ"ס ע"צ א"ל ד"יכ"ל אמ"ה היכל**

אור התפלה

מנחם

הרי' ואלקים כמי'ש במי'א והרי' ואלקים הם טבע ולמעלה מן הטבע, הנה עיי' העבודה בקיום הת'מ'ל כדבעי למהי' הנה עיי' הוא הטרט כל הצמצומים ונמשך לו שפע רב.

וזהו ואני תפילתי, דתפלה הוא התחברות דכאשר ואני תפילתי לך הרי' כשיאדם

מקיים תומי' בדבר למעלה מן הטבע דהגם שהוא מרוד בעסקיו ומי'מ מתגבר ללמד בכל יום. וכן בענין מדותיו שהוא מעביר על מדותיו דזהו תפילתי לך הרי', הנה עיי' גורם ופועל למעלה להיות עת רצון ואו הנה גם שם אלקים הוא ברב חסוד דכל הדינים נהפכים לרחמים רבים כרחמלים וחסדים גלויים.

סי המאמרים קונטרסים חייב עי' שיא ואילך

(ב) בחי' עת וזמן נהפך לבחי' רצון פשוט:

וזהו ואני תפילתי לך ה' עת רצון דהיינו העת והזמן יבוא לרצון הקודם... רצון פשוט שם הוא רק האהבה ושם רק טוב פשוט וכל הנסים שנבעלים משם הם באים ויכול להקדים הדבר אף שהי' זמן מופלג יכול להקדים הטובה דרך נס כשמביא הדבר לרצון הפשוט ושם אין זמן כפי'ל רק טוב פשוט.

לקיים אמרים להתייש טריכיה

ג. אלקים ברב חסוד:

(א) מדת הדין נהפך לחסד ורחמים:

עי' לעיל סי'א סקי' ולקמן אדון עולם סי'א סקי'.

(ב) הצמצום דאלקים הוא משום שלא יכולים לקבל, "רב חסוד":

אלהים ברוב חסודי'. שעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולמות הנין בתכמתו שאין הכרואים יכולים לקבל בהיותו כך. לכן צמצם כל המדריגות וזהו פי' הפסוק מה שהי' אליה' משום ברוב חסודי'.

אור תורה להתייש עי' 160

ד. ענין באמת ישע'ד:

עי' לעיל סי'א סקי' וסקי'ט. סי'ב סקי'א.

מנחם

ואני תפילתי

(ז) הישועה באמת כלי הפסק:

ענין באמת ישע'ד, דהיינו ישע' עת רצון נמשך בחי' ישועה באמת, שאמת הוא בחי' שאין בו הפסק ושינויים כי אמר הוא היפך מבחי' טוב כי טוב הוא דבר שיש לו הפסק משאי'א אמת הוא מה שאין לו הפסק ושינוי כלל. וזהו חוסן ישועות שיהי' הישועות בבחי' חוסן שהוא בחי' דהיינו שיהי' ישועה באמת ולא כמו עתה כגלות מצרים אף שנאמר וישע' ה' אעפ"כ נעשה אח"כ בחי' גלות לפי שלא הי' ישועה באמת משאי'א לעיל יהי' ישועה באמת שלא יהי' אח"כ עוד גלות.

(ח) טעם שנאי' ישע'ד למעלה:

וזהו ישע'ד ולא נאי' ישע'נו ודהיינו לפי שכשצריך לימשך ישועה באמת למטה שלא יהי' לו הפסק צריך שיהי' נמשך ממקום גבוה מאד שהוא בחי' עת רצון רצוה'ע ועי' ממילא נעשה ישועה למעלה גי' לפי שנמשך למעלה המשכת תוסי' אור כ"י.

סי המאמרים תרי"ב עי' זו ואילך

ב. עת רצון:

(א) איך להגיע לזה:

ואני תפילתי לך הרי' עת רצון אלקים ברב חסוד ענין באמת ישע'ד, והנה שם הרי' הוא מדת הרחמים ומקור הרחמים והחסדים דלכן הנה התחלת הי'ג מדרי' הוא הרי' הרי' שהוא מקורא ושרשא דמקור הרחמים והחסדים העליונים, ושם אלקים הוא מדת הדין והצמצום דאלקים הוא לשון כח ועוז והוא מקור הצמצום אשר בסיבת הצמצומים באים ריבוי ההעלמות, והנה אלקים בניגמטריא הטבע, ושם הרי' הרי' פירוש ה' הרי' ויהי' כאזר דזהו למעלה מן הטבע, ואי' מהו אומר אלקים ברב חסוד דלכאורה הי'ל הרי' ברב חסוד, ומהו אומר ענין באמת ישע'ד, דזהו קאי' על השם הרי' והיינו דכאשר יתלה הרי' חסד דשם אלקים הנה או יגיע הישועה מאמת דשם הרי' ואו הרי' ישועה אמיתית.

אך הענין הוא דכאשר האדם הוא חזק בעבודתו בקיום התורה ומצות כדבעי דאז האדם כבחינת לך הרי', או הנה ככל עת הוא פועל להיות עת רצון דאז מתגלה הרי' חסד דשם אלקים ובאר הישועה האמיתית משם הרי' שהוא מקור הרחמים והחסדים העליונים.

... והנה כל הצמצומים דקודשה הם כשכיל התכלית דעבודת, וכמי'ש כי שמש ומגן הרי' אלקים דכשם שהמגן ונתקן אשר מכסה על עצם השמש הוא ככדי שהשמש יוכל להתקבל דלולי המגן ונתקן לא הי' אפשר להתקבל, וככדי שמהי' פעולת השמש כמי'ש וממנו תבואת שמש הוא דוקא עיי' כיסוי הנתקן וכמי'ש הוא בהשמת

7